

Benim Annem Melek Olmuş

– kamil-erbil · 04 Mart 2025

Benim annem melek olmuş

Bir zamanlar benimde çok güzel bir annem vardı.

Ben o zamanlar 4-5 yaşlarındaydım. Hatırladığım kadarıyla annem esmer güzeli, çakır gözlü çok çalışkan biriydi. Beni çok severdi. Zaten benden başkada kardeşim yoktu.

Zaman zaman beni soyarak büyükçe bir leğenin içine sokar,ocaklıkta güğüm içinde ısıttığı suyla beni bir güzel sabunlayıp köpürterek yıkardı.

Yıkanmak,her çocuk gibi pek hoşuma gitmezdi...

Anneannem de yıkama bittikten sonra beni annemin kucağından alır bir güzel havluya sarar , kurutarak giydirirdi.

Sıra annemin önüne oturarak saçlarımın taranmasına gelirdi. Anneciğim benim saçlarımı tararken beni koklar "Aman... aman da ne güzel kokarmış bu güzel kız" diyerek beni öperdi. Annemin saçlarımı örgü yapmadan arkama salmasını istesem de annem "Yavrum, sen daha küçüksün hele bir büyüde istediğin gibi yaparsın saçlarını,şimdi örelim daha iyi olur" derdi.

Babam bir başka köyden bizim köyümüze çalışmak için gelmiş, nasipmiş annemle evlenmiş.

Birbirlerini çok sevmişler...

Babam, ben daha iki yaşındayken köyde bir komşumuzun tarlasından buğday demetlerini öküz arabasına yüklemiş harman yerine getirirken ,ürken hayvanlardan dolayı demet arabası devriliyor ve zavallı babam arabanın altında kalarak hayatını kaybediyor.Bundan sonra anneannem,annem ve ben köyde hayatımıza devam ediyoruz.

Köyde dayım ve halam var ama herkes kendi derdinde. Hani bize sahip çıkmıyorlar değil,tabii ki sahip çıkıyorlar.

Annemle anneannem köyde ziraat işçisi olarak çalışıyorlar. Bende onların çalıştığı tarlanın kenarında bir ağaç gölgesinde çocuksu hayallerimle annemin yaptığı bez bebekle oynardım.

Bizimde arazimiz vardı. Dayım bizim arazimizi işler içinden ne çıkarsa,kendi arazilerinden çıkanlarla birlikte ya satar parasını bize verirdi yada ambara koyardı zamanı gelince dayım bizim için satardı.Fakirdik ama mutluyduk.

Anneannem,ufak tefek güleç yüzlü bir kadındı. Çok sevimliydi.

Bir gün ilçenin pazarına komşularımızın yaylı arabasıyla giderken atların ürkmesi sonucu araba devriliyor ve zavallı annem tıpkı babam gibi oda orada ölüyor. Ben annemin kucağındaymışım. Annem bana bir şey olmasın diye beni kucağına öyle saklamış ki kendini sanki benim için feda etmiş.

Anneannem hafif yaralı olarak kurtuldu. Bu kazada tek ölen annem oldu.

Anneme bir şey oldu diye ağlamaya başladım. Anneannem “Korkma kızım annen iyi sadece uyuyor”dedi.

Annemi eve getirdiklerinde sofaya serdikleri bir yatağın üzerine yatırıp üzerine beyaz bir çarşaf örttüler. Bir müddet sonrada köyümden bazı teyzeler annemi alıp bahçemizde örtülerle çevrili kapalı bir yere koydular. Kazanlarla kaynatılan sıcak suları bu örtülerle çevrili yere getirdiler.

Ben anneannemin kucağından kaçıp örtülerin arasından annemi görmek istiyordum ama beni gören kadınlar beni kucaklayıp anneannemin yanına getiriyorlardı. Her kes ağlıyordu. Zaman zaman ağladığımı hatırlıyorum.

Bazı teyzelerin “Kızı da görsün!...kızı da görsün!...” Dediklerini duydum.

Beni kucaklayan anneannem örtülerle çevrilmiş olan yerde yüksekçe bir yerde bembeyaz örtüler içinde yatan annemin yanına götürdü. “Anne,anneciğim!” dediğimi hayal meyal hatırlıyorum. Annem o kadar güzel olmuştu ki,sanki uyurken gülümsüyor gibiydi. Ağlamaya başladım. Anneannemin kucağından anneme doğru eğildim. Annemin o uyurken gülen yüzünü ellerimle sevdiğimi hatırlıyorum. Sıcacık... Daha sonra annemi tabuta koyup köyün camisine,oradan da köyün mezarlığına götürdüler.

Anneannem bana her zaman “Senin annen melek olup gök yüzüne çıktı.Seni oradan her zaman seyrediyor.” Derdi.

Bende her zaman çocuksu hayallerimle, parlayan yıldızlardan birinin annem olduğunu sanarak açık havalarda her gece annemi görmek için gökyüzüne bakardım. Anneannem de vefat edince onuda annemin yanına gömdük.

Bu gün bende anne oldum...

İki kızım var. Onları çok seviyorum.

Eşimi de çok seviyorum...

Hiçbir zaman annem aklımdan çıkmıyor...

Anneler günü geldiğinde ben hep annemi bembeyaz örtüler içinde uyurken gülümser haliyle hatırlıyor ve hala yanaklarımdan yaşların akmasına mani olamıyorum.

Benimde bir zamanlar bir annem vardı...

O şimdi, bir “melek...”

Kamil ERBİL